

Rostislav Iščenko: “Planeta opic”: Zelenskyj v Mnichově

- CZ24 News | 22. února 2024

SVĚT: Každá říše dříve či později zdegeneruje. Může se pak znovu zrodit ještě větší a mocnější, než byla před degradací, ale periodická degradace je nevyhnutelná - souvisí s lidskou přirozeností. Politický klan, který si chce udržet moc ve svých rukou, dříve či později spustí negativní výběr a k moci se proboují netaentovaní - ambiciózní nýmandi, kteří ničí sebe, svůj klan i svou zemi.

Nicméně císařská byrokracie zůstává zpravidla až do konce dostatečně vytrénovaná, aby držela hlavu vztyčenou a alespoň se snažila skrýt ztrátu někdejší velikosti pod maskou etikety a tradice. Dokonce ani v době úpadku britského impéria bylo naprosto nemožné představit si, že by do Londýna přijel náčelník Zuluů, promluvil ve Sněmovně lordů a poučoval Brity, jak mají chápat Velkou chartu svobod a jaká jsou skutečná pravidla britské demokracie.

Nelze si představit vůdce barbarského kmene, jak vystupuje v římském senátu s výkladem o zákonech 12 desek, o reformách Servia Tullia, o mechanismu fungování principátu za Octaviana Augusta, nebo o znacích Diokleciánovy tetrarchie a důvodech jejího přerodu v absolutistickou dominanci.

Barbaři mohli Římu sloužit, mohli pro Řím umírat, mohli dokonce i Římu vládnout prostřednictvím zdegenerovaných bezmocných císařů, ale nemohli se s Římem ztotožňovat, natož se nad něj morálně povyšovat tím, že by si osobovali právo mluvit jménem římské civilizace.

Čínské císařství, které se opakovaně hroutilo a znovu oživalo, žilo podle stejného principu: barbar se mohl stát chánským Čiňanem tím, že přijal čínskou kulturu, ale nikdy nemohl Číně vnucovat svou představu o čínské kultuře. Vždy byl jen žákem, nikoli učitelem.

Ruské impérium opustilo cestu destrukce a vstoupilo do etapy obnovy ruské velmoci, když se vrátilo od předpotopního sovětského internacionalismu (který se stal předchůdcem moderního západního kultu “pozitivní diskriminace” jako odčinění “hříchů” předků před potomky “utlačovaných”) na koleje imperiální ruské mnohonárodnosti (jako rovnosti všech občanů impéria před imperiálním zákonem bez ohledu na původ).

Moderní západní (euroatlantické) impérium bylo první, které prošlo cestou ponižujícího morálního rozkladu až do konce. Morální dezintegrace je strašnější než dezintegrace územní, protože dezintegrace územní je vratná, pokud se zachová morální základna. Dojde-li k morální dezintegraci, stává se následná smrt civilizace, která ji umožnila, nevyhnutelnou, se stejně nevyhnutelným územním rozpadem a fyzickým zánikem etnických skupin základních pro tuto civilizaci, jejich přerodem (sloučením nebo pohlcením) v jiné, které morální dezintegraci unikly.

Poprvé se Mnichovská bezpečnostní konference nezaměřila na bezpečnost západní (euroatlantické) civilizace, a dokonce ani ne na bezpečnost některé západní kolonie, ale na bezpečnost kmene najatého Západem pro zástupnou válku.

Je to zhruba stejné, jako kdyby Britové v 17. a 18. století pořádali konferenci na téma “Jak zachránit před zničením kmenové svazy Irokézů nebo Huronů, které jsme si najali, aby vedli zástupnou válku s Francouzi v Kanadě, protože sami jsme se momentálně nemohli ozvat”. A pro završení úplné shody

by bylo nejlepší pozvat jako hlavního řečníka Čingačguka, který by jim obšírně a nudně vyprávěl, jak Mohykáni téměř porazili Francouze (a kdyby měli zaoceánské lodě, tak by určitě dopluli až do Paříže), ale bílí britští kolonisté jim přestali dodávat zbraně, střelný prach a olovo, protože jim samotným zásoby docházely.

A Čingačguk by zahanbil britský establishment a příští George a lordi by mu tleskali a vyprávěli si, jak jsou indiánské šípy mocnější než francouzská děla a jak se indiáni, kteří se naučili Listinu práv, stali neporazitelnými.

To všechno jsme viděli na poslední mnichovské konferenci. "Zlatým hřebem" konference se stal projev Zelenského, který měl zpestřit nudu lidí, kteří už dávno doslovně znají projevy všech ostatních, jež slyšeli nejednou. Projev muže, kterému se otevřeně vysmívají nejen evropští novináři a experti, ale v neoficiálním prostředí i politici, muže, který se proslavil jako světový žebrák, který nudí Evropu hůř než hořká ředkev, a dokonce nudí až tak, že nejnapínavějším pořadem v evropském informačním prostoru je veřejná diskuse o tom, kolik času zbývá do konce jeho režimu (tři? čtyři? šest měsíců?). Tento muž strávil patnáct minut tím, že posluchačům vykládal, co je to "politika založená na pravidlech" a jak by Evropa měla v rámci těchto pravidel jednat, jak Ukrajina "již porazila Rusko" s pomocí "vyspělých západních zbraní", kterým se ruské zbraně "nemohou absolutně rovnat", a proč je naléhavě nutné dát Ukrajině více nábojů a tu samou západní techniku.

Podle Zelenského zničily "vyspělé" ukrajinské ozbrojené síly za pomoci západní „vyspělé“ techniky hordy barbarů, kteří na ně zaútočili nějakými obušky. Nyní však - z nějakého neznámého důvodu - ukrajinská armáda opět žádnou techniku nemá a "barbaři" nějakým zázrakem střílejí dvakrát dál než ukrajinští "fronteři". Obecně vzato: "Západ musí bojovat s Ruskem za své hodnoty, protože Ukrajina už Rusko porazila, ale když nebudeme dál bojovat, Putin přijde a všechny zabije".

Jak se tento schizofrenní nesmysl vejde do jedné hlavy, je zcela nepochopitelné. Ale slova Zelenského padla na úrodnou půdu neposkvrněných a naprosto čistých evropských mozků (nijak nepokřivených, bez jediné vrásečky/.

Když se ti samí Evropané v roce 2007 smáli Putinovu projevu v Mnichově, projevu, v němž Evropany varoval před tím, kam směřují a k čemu nakonec dospějí, člověk si ještě mohl myslet, že to byl nervózní smích lidí, kteří najednou spatřili katastrofální krach všech svých plánů. Ale dnes, po jejich potlesku ve stoje pro Zelenského, nelze mít na věc dvojaký názor: byl to smích idiotů nezátížených úvahami, idiotů, kteří si s radostí zapálí i vlastní dům, jen aby mohli tančit kolem ohně divoký tanec, a ještě za divokého řevu, při němž jim potečou sliny z úst.

Tleskali Zelenskému, tomu ubožákovi, který pro nikoho z nich neznamena víc než domácí mazlíček jejich posledního vlastního voliče, ubožákovi, o němž každý ví, že žebrání o další miliardu "na válku" není nic jiného než hyperbolizované podomní žebrání, operující s částkami nikoli v pár centech, ale v desítkách miliard dolarů. Že je to jen lítostivé křečovitě pinožení dospělého člověka, který není schopen produktivní práce a žije z almužen.

Tleskali ubožákovi, který je urážel, bezostyšně se jim vysmíval a své machinace "ospravedlňoval" demagogickým příběhem o "politice hodnot" a "světě založeném na pravidlech", který vymysleli právě oni sami, aby takové divochy jako je on oklamali.

Umožnili divochovi povznést se nad sebe sama. Dovolili mu, aby se stal představitelem civilizace, zatímco oni sami klesli na úroveň divochů.

Není právě to svědectvím o degradaci transatlantické říše kolektivního Západu, která byla ještě nedávno velká (i když svou velikost zakládala na zločinu)? Není to důkaz naprosté intelektuální

impotence jeho elit, s jejichž činností někdejší "zlatá miliarda" stále spojuje své naděje na východisko ze současné krize?

Kdyby žil Goya, mohl by se inspirovat životem v současném Mnichově a doplnit své Caprichos dílem – "Šašek, který poučuje".

Putin už léta tvrdí, že na Ukrajině není s kým jednat. Špatné je, že ani na Západě už není s kým jednat. Je to panoptikum degenerátů, které mění západní civilizaci v planetu opic, kde primáti nezvítězili proto, že získali základy inteligence, ale proto, že bývalí lidé ztratili zbytky inteligence.

To je hlavní a jediný výsledek mnichovské konference a projevu Zelenského tamtéž. Je načase, aby se národy Západu zachránily před svými vlastními politiky. Pokud ovšem již není pozdě.

AUTOR: Rostislav Iščenko

Překlad: PhDr. Jana Görčošová/Nová Republika

[ZDROJ](#)